

De systemen waarin we leven schrijven nieuwe spelregels. De nieuwe spelregels installeren zich razendsnel en zijn grotendeels onzichtbaar. Het vermogen om daar kritische vragen over te stellen lijkt af te nemen en ik zie meer taboes dan ooit. Dat baart me zorgen. Daarom schreef ik dit essay.

We hebben het eigenaarschap over hoe we willen leven uitbesteed aan systemen die bepalen hoe we mógen leven. Daardoor wordt voelbaar hoe klein we zijn geworden. Beslissingen die ik een jaar geleden zelf nam, liggen nu elders. Mijn gedrag wordt minutieus gevolgd door cookies, camera's, apps, creditcard, de auto waarin ik rijd en de weg waarover ik rij. Het wordt ook beïnvloedt door de algoritmes die kiezen wat ik te zien en te horen krijg. Waar ik ben, wat ik koop en waar ik naar luister staat in tientallen databases.

We zwijgen waar vroeger debat was. Zelfs onder vrienden spreken we ons minder uit. Ik merkte dat voor het eerst tijdens COVID: vriendschappen kwamen onder druk te staan door verschil van mening en sommige vriendschappen werden daardoor verbroken.

Ik mis het gesprek. Ik wil het schuren terug, het hartgrondig oneens kunnen zijn met anderen en me toch veilig voelen. Weg uit het zwart-wit en terug naar grijsstinten. Kunnen zeggen wie ik ben zonder dat iemand zich daardoor tekortgedaan voelt. Boos mogen zijn, onhandig en daarna samen lachen.

Met dit essay maak ik me kwetsbaar. Dat voel ik fysiek. Die kwetsbaarheid geef ik aan jou als lezer. Doe ermee wat je wilt.

Dank voor het lezen.